

Snöskred i Valldal

av

Arne Grønningsæter og Børre I. Grønningsæter

Beskrivelse av fonner (snöskred) i Vælldal, Norddal
herred.

av

Arne Grønningsæter.

Innhold:

1. Stormyrfonna,
2. Breifonna,
3. Håkåfonna,
4. Storskredfonna,
5. Jantebrautfonna,
6. Nedstestølsfonna
7. Fonna ved Bykse
8. Fonna ved Tormodvatnet
9. Storskredfonna
10. Storskredgylfonna
11. Grønningsfonna
12. Sveå
13. Kyrfonna
14. Jantefonna
15. Skafonna
16. Raudfonna

I Valldal:

Stormyrfonna.

ligger ca. 3 km. heimenfor gården Langdal på vestsiden Valldalen. Denne fonn kan være farlig for riksveien Valldal-Åndalsnes. Det hendte således 4de januar 1922 at 3 hester blev drept og det spøkte stygt for at 2 mann skulle ligge igjen. Det var Ole Jakob A. Grønningsæter og Nils N. Grønningsæter. De blev fremgravet av fonnronen, men begge kom fra det med livet.

Denne fonn er ikke årviss. Men i sydvestlig vær med stort snefall er den farlig. Fra veien og opp til fjellfoten er det ca. 300 m. nesten flatt skogvokset tereng. Herfra og opover er det jevnt bratt helt til toppen, an tagelig ca. 800 m. opp. Bredden er ca. 400 m. Fonna går som oftest som mjellfonn. Såvidt man vet er der ikke hengeslavler på toppen. I midten er det jordhel mark helt til toppen bevokset nedentil med småskog. På begge sider er det snaufjell. Det synes her å være bra muligheter for forbygning. Fonna ligger på Grønnings utmark. Støpesand finnes i nærheten, men elektrisk kraft er der for tiden ikke.

Breifonna.

ligger på gården Høihjelle sin eiendom på austsiden av Valldalen. Denne fonn er også farlig for riksvegen. I l. måtte man nåke seg gjennom for å komme fram med bil. Fonn er ~~ikke~~ årviss, men nokså hyppig. Det er farlig både i nordvestlig og sydvestlig vær. Der danner seg da hengeslav på toppen av fjellet, men det kan og stekke ut på noen svaberg nedenfor toppen.

Övst oppe er fonna temmelig bred, muligens en km. men lenger nede er bredden mindre, og der den går over veien er bredden ca. 200-300 m. Terenget nedenfor heldes først svagt not og er nokså kupert de første 400 m. Videre oppover er det nokså bratt (omkring 30 gr.) 300-400 m. Alt dette er jordhel mark bevokset med bjørkeskog. Så kommer et parti på ca. 150 m. som er temmelig bratt snaufjell, ca. 60 gr. Ovenfor dette parti begynner det å bli bredere snaufjell med delvis skredpartier. Det er heller ikke så bratt ca. 50 gr., og der danner seg en såkaldt seil-enslags kop eller svagt buet forsenkning. Dette parti er ca. 300 m. I dette parti er det fonna stekk, men det synes å være bra muligheter for å binde c

fonna store vidder som kunde vært dyrket, men fonna van skeliggjør dette. Stöpesand finnes ca. 1300 m. fra fonn men elektrisk kraft er der for tiden ikke.

Håkåfonna.

ligger like ved siden av Breifonna-frennenfor. Den er o stygg, væsentlig for veien- har således flere ganger gå over veien- sist i 1935. Denne fonn stekk ca. 400-500 m oppe. Ovenfor er fjellet ontrent loddrett og der stanse sneen ikke. Men akkurat i overgangen mellom dette bratt fjell åg skråterrenget lenger nede legger det seg opp store snemasser, og disse kan ramle ut. Bredden er 200-300 m. Der er jordhel mark hele veien og bevokset neden til med björk, lenger oppe med björkekratt.

Veien kommer her nokså nær fjellfoten så fonna går alltid over den når den går. Denne fonn synes å være let forebygge, da det er jordhel mark hele veien og rikelig stein og skog. Heldningen er ca. 35 gr.

Storskredfonna

ligger med sin fremste kant rett overfor gården Langdal Den har en omtrentlig bredde av 300 m. og en lengde av ca. 1000 m. Fra elven er det jordhel mark 400-500 m. og over. Höiere oppe er det svaheg og hamrer.

Her er det njellfonna som er farligst. Der danner skavl på toppen, særlig i sydvestlig vær. Når denne bli stor nok, ramler den ut og setter hele fonna i bevegelse Det hender også ofte at det stekker et stykke nedenfor selve toppen. Heldningen er ca. 45 gr.

Fonna er årviss, men ikke alltid like stor. I store snefall er den svært farlig. Eiereren av gården Langdal, Ole Langdal forteller at man ofte er engstelig for huse ne på gården. Dette viser hvilken kraft den kan ha, ide husene står på den motsatte side av elven ca. 150 m. fr elven. Terrenget bærer her meget i not. Det er også ca. 40 mål jord som ofte blir overströdd med stein og grus som fonna förer med seg. Dette setter selvfølgelig nevnt jordstykke meget ned i verdi.

Stöpesand finnes ca. 3 km. fra fonna, men der er bilvei hele veien.

Eieren har selv lenge tenkt på enslags forbygning denne fonn. Men han har ikke alene sett seg sun for å t iveri med forbygning, uaktet han anser det for å være nokså lett gjennomförlig.

Jamtebrautfonna

beliggende på gården Langdals eiendom gnr. 15, bnr. 1 2, og omtrent midt mellom Langdal og Övrestöl på samme side av dalen som Langdal(östsiden). Bredden er 300-40 m. avbrudt av høge rabber, som spidser op til utglidningsstedet i en lengde av 400-500 m. fra utglidningsstedet til flaten nedenunder.

Fra toppen av fjellet er der først en lodrett fjellveg på flere hundrede meter. Fra foten av dette steile fjell er der så glatte svaberg i forskjellige lengder hele fonnens bredde. Her samles store snemasser som så glir ut, og den kan da gå som mjellfonn, men hyppigst som kramfonn. Den går ikke årlig, men er der almindelig snevintre så er den temmelig viss. Den ødelegger da skogen, tar med seg stein og grus nedover og blokkerer riksvegen og gjør det utrygt å ferdes på denne. Tereng holder omtrent 25 gr., lidte slakere överst oppe. Der er ca. 5 km. til stöpesand.

Nestestölsfonna

Denne fonn ligger på vestsiden av dalen, omtrent rett overfor den för beskrevne Jamtebrautfonn.

Lengden er ca. 500 m. og bredden omkring 100 m. Fjellet er her adskillig brattere enn på östsiden av dalen, og heldningsforholdet er her omkring 60 gr. Terenget er her hård jordnasse med snaufjell innimellom. Denne fonn går ikke undtagen i store snefall og da som mjellfonn. Der er en forsenkning i fjellet överst oppe og når den forsenkning er fyllt av sne er det fare for at fonna kan gå. Denne fonn kan ødelegge søterhusene på Nedrestöl, tilhørende oppsitterne på Döving, Nyren, og Höghjelle. Ole O. Langdal forteller at søterhusene er tapt og knust flere ganger som han kan minnes, uten at han dog kan oppgi årstallene for ødeleggelsene.

Stöpesand finnes ca. 5 km. fra Nedrestöl.

Fonna ved Bykse.

Denne fonn ligger på vestsiden av dalen 5 km. fremmenfor Langdal. Også denne fonn kan være farlig for riksveien.

Fonna er på det nærmeste årviss. Den stekker ca. 500 m. oppe- ikke helt fra toppen, men fra en "kopp" nær toppen. Bredden er ca. 200 m.

Fra veien er det stein og jordmark 150 m. oppover med svak heldning. Så kommer et parti med snaufjell ca. 300 m. Midt oppe i dette parti er en stor "Kopp". Her er også temmelig bratt, ca. 60 gr. Denne fonn går som regel som mjellfonn. Fjellet har her en temmelig ru overflate.

Fonna ved Tornodvatnet

ligger ca. 1 km. heimenfor "Fonna ved Byksø" og på austsiden av dalen. Lengden er omkring 500 m. og bredden ca. 200 m. Nedentil er et parti på ca. 200 m. der det er stein og grusjord, mens det ovenfor er snaufjell.

Denne fonn går årvisst og går hvert år over riksvei. De første 200 m. nedenfra holder ca. 35 gr., mens det lenger oppe er meget brattere, 50-60 gr.

Også denne fonn går som mjellfonn, og der er end skavldannelse på toppen.

Storskredfonna

ca. 1 km. ovenfor Övrestöl. Den ligger på vestsiden av dalen. Denne fonn er omtrent årviss, og til stort hinder for trafikken på riksveien. Der vil omtrent hvert år være meget snemoking for å få veien farbar.

Fonna er ca. 700 m. lang, og bredden er ca. 200 m. Der er stein og grus, bevokset med krattskog, ca. 300 m. oppover. Så er det kupert snaufjell i ca. 200 m. lengde. Fra dalbotnen og hit op er det ca. 60 gr. heldning. Det som er ovenfor er flatere og omgitt av en ringformet fjelkrans. Her samler det seg store snemasser, som har nokså lett for å rase ut.

Storskredgylfonna

omtrent 200 m. heimenfor Storskredfonna er en fonn som kalles Storskredgylfonna. Den har samme höide og samme heldning som Storskredfonna, men i överste partiet er et trangt gyl. Det er også her slik at sneen samles överst og rausert løs derfra. Men "Koppen" synes å være nokså liten her.

Denne fonn er sjeldnere enn de för omtalte, men kan gjøre stor skade når den kommer. Den går også over riksveien. Den har i den senere tid ödelagt 3 små höilader og spøkt efter saterhusene og en hytte på Övrestöl.

Gröningsfonna

ligger rett overfor gården Grönning, altså på vestsiden av dalen. Den er ca. 500 m. lang, og har en bredde av ca. 250 m. nede. Oppe er den endel smalere. Er det imidlertid riktig store sneår, kan den gå over dobbelt så bredt. Der fonn er nokså bratt. De første 200 m. fra riksveien og oppover er jordhel mark med en heldning av 40-50 gr. Videre oppover er det snaufjell og meget brattere. Denne fonn går både som mjellfonn og som kranfonn. Op gjennom bratteste fjellet er et trangt gyl, men folk som er kjend påstår at det er bare lite sne som kommer derfra.

Denne fonn er meget farlig for trafikken om vinteren. Den går over riksveien (Valldalsveien eller Trollstveien). Der er ulykken ikke langt unna. Om vinteren tar man derfor over en oppsatt bro (Hjellbakkbroen) over til austsiden av elven, passerer over Grønnings innmark, inn man kommer frem i tunet, hvor man atter tar over elven over Grønning bro.

Sommeren 1936 var statsgeolog Bugge og utskiftnin formann Grønningsøter sammen på en tur opover Valldalen. Herr Bugge var helt enig med Grønningsøter i, at denne f var et utmerket prøvefelt for et forsök med å få sneen t å bli liggende. Som foran nevnt er fonnen ca. 500 m. lan og bredden dreier seg om 200-350 m. Överst er det glatt fjell med en heldning av 50-60 gr.

Her måtte kunne anbringes steinmurer delvis lagt sement og forsynt med jern överst, som nevnt av herr Bug gamle jernbaneskiner. Man kunde ikke vinne et sådant arbeide på en sommer. Derfor kunde man bygget endel av fonnes bredde- 1/3 eller 1/4 del. Man kunde få se hvorledes det virket. Man prøver seg forsiktig fram efter forut utarbeidet plan. Det gjaldt da om hvorvidt det kunde skaff endel penger til et slikt forsök.

Sveå

ligger rett overfor gården Rem på nordvestsiden av Valldalen i Norddal herred. Den stekker som regel i 800-900 höide og i en bredde av ca. 300 m.

Der er i grunnen 3 forskjellige fonn-spirer som a kommer fra samme sted. Den frenste regnes for å være den farligste for gården. Det hender også at den stekker i e kopp litt höiere oppe og litt framenfor, og da er den sælig farlig. Det hendte således natten til den 1ste april 1904 at den kom med sådan styrke, at den gikk forbi huse på vestsiden av husene, over elven og veien, som ligger på andre siden av elven og den anrettet stor skade. En lade blev skader-og 12 geiter og en gris ble drept. Det var i alt 40 mann som var med og måket op igjen dyrene o rensket fjösene for sne. Ved den anledning dekket fonnronen ca. 300 mål innmark.

(I Amund Hellands: Beskrivelse over Romsdals amt opgis dette til 29de marts 1906).

"Sveå" er årviss, men det er snemassen som beste mer hvor stor skade den gjør på innmarken. I 1935 gjorde den stor skade ved at den förte med seg stein og grus, o likeledes en hel del skog, så den var dengang med det verste man har sett den.

I nordlig vær danner det seg skavler oppe under toppen. Sveå går både som mjellfonn og kramfonn. Farligst er det når det fryser op med is om hösten för sneen kommer.

Fra husene og op til fjellfoten er det omtrent 300 m. flatt tereng. Så er det stigning på ca. 30 gr. i en lengde av ca. 250 m. Dette er jordhel mark. Overfor er det snaufjell og meget brattere. I fremste kant er et gyl som går litt på skår fram og ned.

Stöpesand finnes i allfall ca. 6.km. fra Rem. Bilvei. Elektrisitet har man på stedet.

Kyrfonna.

ligger ca. 500 m. len er nede i dalen på samme tid. Denne er ca. 900 m. lang og ca. 200 m. bred. Der er jevn stigning helt fra fjellfoten og til toppen og fjellet er helt glattslipt. Den kan således sammenlignes med et hustak, den er bare så uendelig meget større. Kyrfonna kan gå både som kramfonn og som mjellfonn, og det hender at den går over riksveien. Det er også oft den fyller op hele elvelöpet, og demmer op elven så den danner seg en hel liten innsjö fremmenfor. Kyrfonna er årviss, men størrelsen avhenger av hvor store sneår det er.

Jantefonna

ligger litt fremmenfor gården Jemtegård i Valldal. Den lösner ofttest 13-1400 m. oppe ved toppen av "Ormula". Der oppe danner det seg særlig i nordvestlig vær en svært hengeskavl, og når den ramler ut, tar den med seg hele den nedenfor liggende snemasse.

Selve Jantefonna er ikke mere enn ca. 200 m. bred men i store snefall kan den stekke i en bredde av ca. 600 m. og da kan den være svært farlig for innmarken, ja endog for husene på gården. Det har endog hendt at den har gått over elven som ligger et godt stykke ned for husene.

Mellom husene og fjellfoten er terrenget nokså kupert, og det værner godt.

Det almindelige fonnlöp er snaufjell og ca. 200 bredt, men heimenfor er det skogbevokset nokså langt opp. Nesten oppe under toppen og midt i fonna er en nokså stor haug, der klöver fonna seg og noget går fremmenfor og noget heimenfor. Överst oppe er det snaufjell.

Skafonna

ligger rett ovenfor gården Uri i Valldal. Den stekker i et fjell som kalles Lillehornet i sydvestre kant av "Gullskoppen". Skafonna kan være farlig for husene på gården Uri, i all fall hvis den kommer helt fra Lillehornet. Men det er sjelden den løsner der oppe, lenger nede i fjellsiden derimot er det ofte den løsner men den er da ikke så farlig.

Raudfonna

ligger ovenfor gården Lingås i Norddal herred. Det er forholdsvis liten fonn, men oppsitterne på gården opplyser at den år om annet gjør stor skade på skogen, og ofte også på innmarken. I store snefall er vannet også engstelig for husene,

Denne fonn løsner fra en forsenkning oppe i fjellsiden og det er særlig i nordvestlig vær, at det legger seg snemasser her oppe. Terenget der fonna går er ikke særlig bratt.

FONNER I VALLDAL.

Tillegg av Børre I. Grønningsøter.

Mefjellfonna.

Mefjellfonna går frå Mefjellet ned mot botnen av dalen mellom gardane Hjelve og Heggen. Ho raser ut i toppen på omlag 1.400 m. o. h. og går ned til omlag 100 m. o. h. Fonna går svært sjelden, men i store snøvintrar kan ho gå i fleire hundre meters breidde over vegen, og trykket frå ho har vore så kraftig at det har rist i husa på den andre sida av elva - ein avstand på minst 200 - 300 m.

Fonna har ikkje gjort skade på folk eller hus som nokon veit om.

Raudgylfonna.

Raudgylfonna går ned frå toppen av fjellet nord for garden Berli og har ei fallhøgde på kring 1.100 m. Fonna går sjelden, men i store snøvintrar kan ho vera kraftig. I 1679 vart eit av tuna i Berli utteke av ho. Dette tunet vart seinare oppattbygd litt lengre mot nordaust, og sidan har ho ingen skade gjort. Ingen veit å fortelja noko om at det vart drepe folk, då tunet vart teke, så ein kan nok gå ut i frå at folket berga seg.

Siste gongen fonna gjekk retteleg stor var kring år 1870. Då gjekk ho heilt ned til elva den 23. april, trass i at det var heilt tå (snøbart) langt oppetter fjellsidene.

I retteleg gode fonnvintrar hender det ofte at denne fonna deler seg i to heilt under toppen av fjellet. Denne andre delen går lengre mot vest og stemner mot Peter Berli sitt bruk. Denne greina blir kalla Gjerdefonna. Oftast går ho samstundes med Raudgylfonna, men av og til kan ho gå heilt åleine. Ho kan til dels vera nokså kraftig, og ho er truleg ikkje heilt ufårleg for tunet til Peter Berli. Hittil har ho ingen skade gjort, men avdi tunet ikkje er eldre enn frå kring 1896, kan ein ikkje vera heilt trygg. Etter utskiftninga vart tunet fastsett til ein terrasse omlag 100 m lengre opp mot fjellet enn der det no stend. Vinteren for utflyttinga kom fonna og gjekk så nær dei påtenkte tuftene at Peter Berli fann det rådlaust å byggja der. Husa vart då oppsett

omlag 100 m lengre ned mot elva. Utskiftingsmannen fastsette elles at skogen på terrassen ovanfor husa ikkje skulle hoggast.

Valldalfonna.

Valldalfonna, som går ned frå fjellsida mellom gardane Valldal og Myklebust, går berre i store snøvintrar, men då kan ho av og til gå veldig langt nedom hovudvegen. Fonna har ikkje gjort skade som nokon veit av, men i store snøvintrar har det hendt at fonna er blitt liggjande langs veggen lenge framover sumaren, før all snøen har smelta. Ho går helst som mjøllsnøfonn.

NB!

Etter granskingar eg har teke i haust har eg fått greie på ymse nytt om Valldalfonna.

Fonna skal ein gong i tida ha rive ein kufjøs på garden Bjørstad som ligg på den andre sida av elva. Ho skal og ha gått nedover bøane straks aust for garden Valldal og over elva og brote ned ei grind i Framgardsbakken på Døving. Dette er såleis ei veldig fonn som på ingen måte kan vera heilt ufårleg for dei to nybyggjarane, Silmar Valldal og Ivar Myklebust.

Det heiter og at denne fonna gjekk så veldig over bygdevegen for kring 100 år sidan at det gjekk mesteparten av sumaren, før fonna tødde opp. Sætergjentene frå garden Valldal, som i dei dagar gjekk barføtes til sæters, hadde ståande skor ved fonna som dei hadde på, når dei gjekk over. For kring 60 år sidan gjekk ho so veldig over bygdevegen at det gjekk til kring midtsumar, før alt var smelta.

Alstad.

Mellom Alstad og Myren går det tre fonner som raser ut i toppen av Alstadfjellet. Desse fonnene, som heiter Skredefonna, Geitalfonna og Åkrok eller Ratefonna, går i store snøfall over gardsvegen til Alstad og gjer trafikken utrygg.

Skredefonna.

Skredefonna raser ut i toppen av Alstadfjellet og går ned etter ei stupbratt kløft i fjellet. Denne fonna blir størst i nordvestvér. Kløfta i fjellet ligg då i le for véret, og det legg seg store snømasser nede i kløfta. Heilt oppe i kanten av fjellet danner det seg hengeskaavl som raser ut, når snøtyngda blir stor nok. Snøen i kløfta blir då sopt nedover, og det er denne snøen som gjer fonna veldig, men årsaka til at fonna går er henge-
./.

skavlen som raser ut i toppen av fjellet.

Fonna er årviss, og ho går ofte ned til bøane på Alstad, men heilt i elva går ho sjelden. Siste gongen ho gjekk i elva var kring 1910. Ho gjekk då veldig og reiv eit kvernhus som stod nær ved elva. Trass i at ho sjelden går over garðsvegen, er bøndene på Alstad redd å brøyta han i store snøfall. Fonna går ofte som kramsnøfonn om våren, men fårleg er ho berre som mjøllsnøfonn. Som mjøllsnøfonn går ho berre ein gong om vinteren.

Geitalfonna.

Denne fonna går ned frå vestre kanten av Alstadjellet. Ho går parallelt med Skredefonna, og i store snøfall kan ho gå over vegen. Dette er ei mindre fonn, og til fåre for trafikken kan ho berre vera i store snøfall med mykje hard snø under. I dag er den nedre delen av fonnlaupet tilvakse med tett, stor skog, så ho må gå sjelden.

Ho går litt kvar vinter, når det er snø, både som mjøll- og kramsnøfonn. Som kramsnøfonn er ho til ingen fåre.

Åkrok eller Ratefonna.

Denne fonna raser ut i toppen av Alstadjellet nær ved dei to andre. På austsida av Gudbrandsdalen har fjellet ein nokso høg, stupbratt knaus. I store snøfall med nordvestvér lagar det seg her ein hengeskavl som raser ut, når han blir stor nok. Fonna, som i førstinga kan vera nokso beskjedden, går så nedover mot den sydvestre mundinga av Gudbrandsdalen og utføre nokre høge hamrar og ned i Sagelva som kjem frå Gudbrandsdalen. Er det store snømasser, blir elvefaret fylt, og fonna går så vidare nedover langs elva - på vestsida - og heilt i hovudelva - Valdøla. Når denne fonna ofte blir kalla Ratefonna, kjem det av at det i gamle dagar stod ein gard som heitte Raten omlag 100 m vest for Sagelva nær ved vegen mellom Alstad og Myra. Sagnet seier at Raten skal vera utteken tre gongar av fonna, før tunet vart flytt. Siste gongen tunet vart teke veit ein med visse var i 1818. Tre menneske - to voksne og eit barn - miste då livet. Tunet vart då flytt til den andre sida av hovudelva Valdøla.

Utføre hamrane og ned i Sagelva går fonna nesten årvisst, men det er berre i store snøfall med hardt underlag ho går over vegen og i hovudelva.

Det har hendt fleire gongar at laussnøen og trykket har kjendest kraftig på husa til Gunnar Myren som står kring 100 m syd for hovudelva. Siste gongen dette hende var vinteren 1943.

Fonna går som regel berre ein gong om vinteren og då oftast som mjøllsnøfonn. Det hender at ho går som kramsnøfonn om våren, men er då til ingen fåre.

Som ein ser, er gardsvegen til Alstad veldig utsett for fånnfåre i store snøfall. Denne fåren er lettast å bli kvitt, ved at garden får ny veg sydaustover mot hovudvegen. Her er fint lende å byggja veg i - dessutan heilt fritt for fonnfåre.

Myklebust.

Frå myklebustfjellet (Blåfjell) nord for garden Myklebust går det tre fonner. Lengst mot aust går Skafonna, så Krokutgylfonna og til slutt - lengst mot vest - Geitfonna.

Skafonna.

Skafonna kan i store snøår bli så stor og kraftig at ho kan gå nedover bøane til Myklebust ikkje langt aust for tuna. Det heiter at denne fonna ein gong i tida har skjekt på løa til Tore Dalebø. Ho går svært sjelden og har ikkje gjort større skade på hus eller folk som nokon veit av. Derimot har ho ofte brote ned store mengder bjørkeskog i den store skoglida aust for garden. Eldre, lokalkjende folk meiner at det ikkje bør byggjast lengre mot aust enn busetnaden no er.

Fonna går berre som mjøllsnøfonn.

Krokutgylet.

Ned frå Myklebustfjellet går det ei fonn som heiter Krokutgylet. Ho raser ut frå eit svaberg under toppen på kring 900 m. o. h. og går ned mot bøane som ligg på kring 100 m. o. h. I store snøfall har denne fonna ført stor, tung bjørkeskog nedover bøane mot Jonas Myklebust sitt tun. Før i tida budde det ein småbrukar her ute; han brukte alltid setja store, kraftige luker for vindauga, når fonna var ventande, for å taka av for trykket. Sidan Jonas Myklebust sette opp tunet sitt, har ho ikkje gått så langt ned at han har kjendt trykk av ho på husa, men det har hendt at fastesnøen har kome tunet så nær som kring 150 m. Trass i dette trur eg likevel at Jonas sitt tun står nokso trygt. I den lange skoglida fonna går ned etter er det ein nokso høg ronge som er til stort vern for tunet, meddi fonna kløyver seg her.

Geitfonna.

Tilsides med Krokutgylfonna - mot vest - går Geitfonna. Ho raser ut frå nokre kuperte svaberg under toppen på kring 1.000 m. o. h. På desse svaberga kan det leggja seg veldige snø-

masser i vest-, nordvest- og nordleg vér, når det snør i stille. Denne fonna går ikkje over hovudvegen og er soleis ikkje til fåre for trafikken, men når ho går retteleg stor, kan ho gå over ein ronge og ned i retning av Jonas sitt tun. Ho er neppe fårleg for tunet.

NB!

Alle disse fonnene går helst under snøfallet.
